

Een dodelijk geheim.

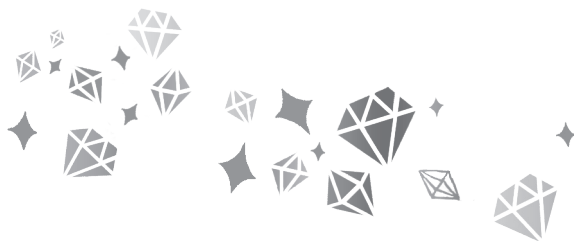
Gestolen diamanten.

De truc van de eeuw.

De grote Wossen buit

JUSTYN EDWARDS

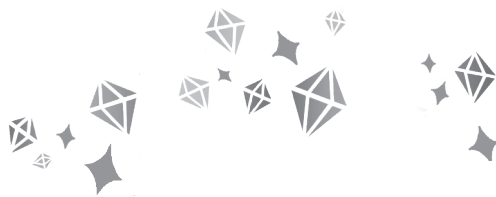

Dit boek is een truc. Ik wil niet dat je achteroverleunt en ervan geniet. Ik wil zelfs niet dat je het ook maar een seconde uit het oog verliest, want aan het einde van dit verhaal zal ik een grote peperdure ketting met diamanten uit een kluis hebben laten verdwijnen. Die kluis staat in een kelder van een van de best beveiligde banken ter wereld, omringd door beveiligers en tientallen camera's. Een heleboel extreem slimme mensen zullen geprobeerd hebben om mij tegen te houden en ze zullen er stuk voor stuk niet in zijn geslaagd.

De vraag is: zal het jou lukken om erachter te komen hoe ik het heb gedaan?

Wees gerust: net als bij alle trucs is er een volkomen logische verklaring. Als je erachter komt welke methode ik gebruikt heb, ben jij precies degene die we zoeken. Maar als je besluit om bij ons team te komen, dan kun je je maar beter goed voorbereiden. Want het gaat heel gevaarlijk worden. Het begint behoorlijk uit de hand te lopen en niemand weet waar of hoe dit zal eindigen.

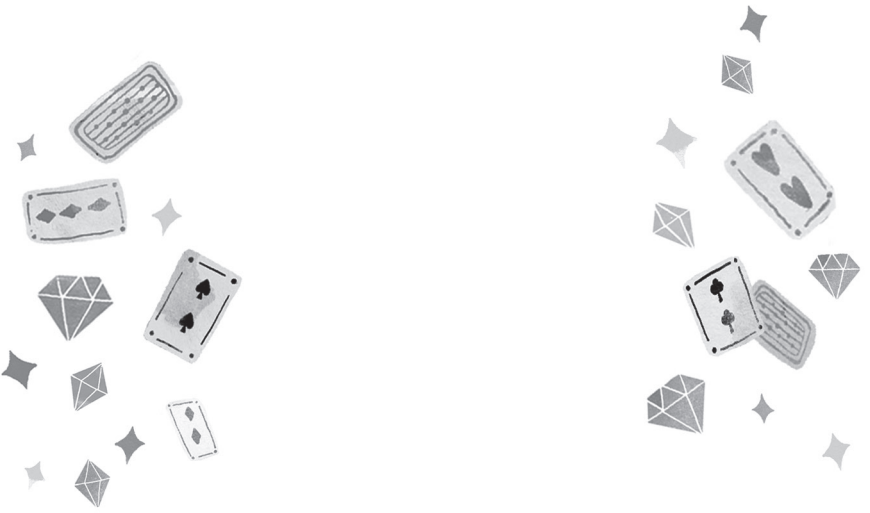

DEEL EEN

Vragen

- ◆ Waarin de goochelaar jou uitnodigt om mee te doen met een truc. Maar jij bent hier te slim voor. Deze keer laat je je niet voor de gek houden. Je weet dat niets wat de goochelaar vertelt waar zal zijn.
-

1

De verdwijnende man

Goochelaars laten je twijfelen. Dat is hun beroep. Ze laten je bijvoorbeeld een kistje zien. En terwijl ze jou ervan overtuigen dat het een doodnormaal kistje is waar niets raars mee aan de hand is, openen ze ondertussen stiekem een geheim vakje aan de achterkant en doen ze precies datgene waarvan ze de hele tijd zeiden dat het niet mogelijk was. Bedrog is hun tweede natuur; dat is wie ze zijn. Het zijn dus niet de meest betrouwbare types.

Liz was naar de Zwitserse stad Linth gereisd om haar vader te vinden. Dat was haar grootste wens. Het was wat De Grote Vos haar beloofd had. Maar toen ze hier aankwamen, was haar vader nergens te bekennen en

bleek de Vos een heel andere reden te hebben om hen hiernaartoe te brengen. Met andere woorden: hij had het geheime vakje geopend.

In de trailer zat Liz voor de spiegel. De visagist was met haar bezig en deed er alles aan om ervoor te zorgen dat ze er een beetje goed uit zou zien voor de camera's. Het was alsof de visagist haar best deed om Liz' teleurstelling te verbergen, alsof ze haar echte gevoelens onder een laag foundation wilde verstoppen.

De vrouw zette een stapje naar achteren om haar werk te bewonderen. 'Oké, jij bent klaar.'

Liz bedankte haar, stond op en stapte voorzichtig het trapje van de trailer af. Ze stond nu in het backstagegedeelte, waar een dun meisje met roze haar, een neusring en een headset op haar stond te wachten. Ze droeg een button met de tekst GEMMA WIL JOU GRAAG HELPEN. Maar haar fronsende wenkbrauwen zeiden iets heel anders.

Gemma gebaarde wild naar Liz. 'Liz Lions is in de buurt van het podium,' blafte ze in haar headset. 'Dat kan niet snel... Dat weet je toch. Want ze heeft maar één...'

Gemma stopte een lok haar achter haar oor en keek met haar mondhoeken naar beneden naar Liz. Geen enkel lachrimpeltje. Altijd een slecht teken.

'Weet je wat,' zei ze. 'We hebben echt heel veel haast, dus we filmen jouw bio hier wel even. Kevin kan het nu doen.'

Kevin bleek een man van in de veertig met een bleke

huid en een grote buik die bijna niet in zijn strakke zwarte overall paste. Hij balanceerde een camera op zijn schouder en kwam heel langzaam de trap achter het podium af gelopen, alsof hij bang was dat zijn knoopjes zouden openspringen.

Gemma keek naar Liz. ‘Vertel Kevin gewoon je naam, leeftijd en iets interessants over jezelf, alsof je jezelf voorstelt aan de wereld.’

Onderaan de trap draaide Kevin zich met een zwierend gebaar om en duwde de lens in Liz’ gezicht.

‘Eh...’ begon Liz.

Gemma rolde met haar ogen. ‘Naam, leeftijd, iets interessants. Kom op.’

‘Mijn naam is Liz Lions en ik ben dertien jaar oud,’ zei Liz zo zelfverzekerd mogelijk.

‘Iets interessants.’ Gemma knipte met haar vingers. ‘We plakken het er later wel aan. Hou je bijvoorbeeld van paardrijden? Surfen?’

‘Ik heb nog nooit paardgereden,’ zei Liz.

Kevin liet de camera zakken.

Gemma trok haar wenkbrauwen naar hem op. ‘Heb je dat?’ vroeg ze. En tegen Liz: ‘Nou, dat gaan de kijkers boeiend vinden. Liz Lions heeft nog nooit paardgereden. Superinteressant.’

Ze legde haar hand op haar headset en luisterde even. ‘Oké.’

Kevin draaide zich om en liep voorzichtig de trap

weer op. Gemma gebaarde dat Liz hem moest volgen.

Liz keek naar de trap.

‘Heb je hulp –’ begon Gemma.

‘Het lukt wel,’ zei Liz, die een wegwuivend gebaar met haar hand maakte. Ze stond even stil, pakte de leuning stevig vast met haar rechterhand en klom toen voorzichtig omhoog. Tree voor tree.

Bovenaan de trap stond een man met een headset haar op te wachten in de coulissen. Naast hem stond Charlie. Liz voelde zich meteen ontspannen toen ze hem zag. Hij droeg zijn vertrouwde, blauwe spijkertuinbroek en T-shirt met strepen. Liz had hem nog nooit iets anders zien dragen, al had zijn T-shirt af en toe gelukkig wel een andere kleur, waardoor ze wist dat zijn kleren wel eens gewassen werden.

Charlie keek haar glimlachend aan. ‘Hoi,’ fluisterde hij.

Ze glimlachte terug. ‘Daar gaan we weer. Hoe zijn we hier nou weer beland?’

‘Goede vraag,’ antwoordde hij. ‘De Vos heeft me ooit verteld dat een goocheltruc negentig procent voorbereiding en tien procent show is. Hij vindt dat je altijd met iedere mogelijke uitkomst rekening moet houden en dat je moet weten wat je gaat doen als het verkeerd gaat. Soms heeft hij zelfs een volledige reservetruc. Volgens mij was het enige doel van *De grote vossenjacht* om ons voor te bereiden op deze wedstrijd. Hij wist dat dit eraan zat te

komen. Ik zou zelfs willen zeggen dat hij –'

'Ssst,' zei de man met de headset.

'Je hebt gelijk, denk ik,' fluisterde Liz. 'We hadden dit moeten zien aankomen. Als ik genoeg benen had, zou ik mezelf een schop geven.'

Charlie grinnikte. Hij zette zijn bril op het puntje van zijn neus en keek haar zogenaamd streng aan.

De schijnwerpers verlichtten het podium en een elegante blonde vrouw, gekleed in een donker broekpak, stapte naar voren. Haar perfect-voor-televisie-haar glinsterde en boven haar slingerde een microfoon aan een kabel.

'Hallo, mijn naam is Christina Morgan,' zei ze in de camera, 'en ik mag jullie welkom heten bij deze grote goochelwedstrijd! Iedere tien jaar kiest de Internationale Orde van Goochelaars een nieuwe voorzitter. Maar deze keer doen ze het helemaal anders. Normaal gesproken gebeurt dit allemaal achter gesloten deuren, in het grootste geheim. Dit jaar mogen onze camera's overal bij aanwezig zijn, zodat jullie thuis kunnen zien hoe de toekomst van dit eeuwenoude instituut wordt bepaald. En geloof me, bij deze wedstrijd draait het allemaal om de toekomst. Iedere kandidaat wordt vertegenwoordigd door een of twee veelbelovende jonge leerlingen.'

Christina draaide zich met een ruk om en keek met een dramatische blik in de lens van de tweede camera. Ze trok haar wenkbrauwen op, tuitte haar lippen en kantelde

haar hoofd een beetje. ‘Laat de wedstrijd beginnen!’

Nu keek ze weer in de lens van een derde camera, die boven haar zweefde. Op de gigantische schermen die achter haar hingen, verschenen felle beelden van vuurwerk.

‘Cut!’ riep iemand vanuit de coulissen.

Onmiddellijk renden er drie visagisten het podium op om Christina’s gezicht bij te werken, alsof het er anders af zou vallen of zo.

‘Camera loopt,’ klonk dezelfde stem. ‘Actie!’

De visagisten holden weer even snel van het podium af en op de schermen was nu een kringelende blauwe mist te zien.

Christina haalde een keer diep adem en fronste, alsof ze op het punt stond om vreselijk slecht nieuws te vertellen. ‘Er zijn vier goochelaars verkiesbaar,’ zei ze plechtig. ‘Hun zelfgekozen leerlingen zullen trucs en illusies uitvoeren en in twee rondes tegen elkaar spelen. Na de eerste ronde vallen er twee teams af. Omdat we alles zo eerlijk mogelijk willen laten verlopen, komt alles op televisie zodat iedereen thuis het hele proces zal kunnen zien.’

Ze klapte in haar handen. ‘Oké! We gaan nu de eerste kandidaat interviewen. Hij is waarschijnlijk de beroemdste goochelaar ter wereld, hij is onlangs opgestaan uit de dood, het is De Grote Vos!’

De Vos liep vanaf de andere kant het podium op. Hij

droeg een zwart pak, een wit overhemd en zijn beroemde vossenmasker. Hij kwam met grote, zelfverzekerde passen op Christina af gelopen en bleef staan op de met tape aangegeven plek naast haar.

‘Nou,’ zei Christina. ‘Je eigen dood in scène zetten en je huis in brand steken was blijkbaar niet genoeg voor je. Je wilt nu dus voorzitter worden?’

‘Ja,’ zei de Vos lachend. ‘Het is een redelijk druk jaar voor me geweest.’

‘Zeker,’ bevestigde ze. Ze richtte zich tot de camera en zei: ‘Als u *De grote vossenjacht* nog niet gezien hebt, dan heb ik goed nieuws. Het programma zal binnenkort beschikbaar zijn op onze streamingdienst.’ Ze keek stralend de camera in en draaide zich toen weer om naar de Vos. ‘Waarom wil je voorzitter worden van de Internationale Orde van Goochelaars?’

‘Omdat ik geloof dat we ons op een belangrijk keerpunt in de geschiedenis bevinden. Er heeft nog nooit zo veel op het spel gestaan.’

‘En de twee leerlingen die jij begeleidt, heb je die aangenomen na *De grote vossenjacht*?’ vroeg Christina, die het antwoord natuurlijk allang wist.

Liz keek mee vanuit de coulissen. Ze wist dat de Vos niet van plan was om eerlijk te zijn. De toekomst van de Internationale Orde kon hem niets schelen. Hij gaf niets om deze club of om hoe ze een jonger publiek konden aanspreken. Het enige wat hij belangrijk vond, was dat

de nieuwe voorzitter straks toegang zou hebben tot alle goocheltrucs ter wereld. Waaronder het Belsysteem, de beste en machtigste truc die ooit was bedacht. Een truc die zo bijzonder was dat sommige mensen er alles voor over hadden om hem te bemachtigen. De Vos moest de verkiezing winnen zodat de truc geheim kon blijven, en dat betekende dat Liz en Charlie deze wedstrijd voor hem moesten winnen. Dat was tenminste wat hij hun had verteld. Hij had ook gezegd dat haar vader op de Bahama's zou zijn toen Liz en haar moeder daarnaartoe vlogen. Maar haar vader was daar helemaal niet. Hij had daar volgens de Vos snel weg moeten om het Belsysteem te verstoppen. En volgens de Vos had haar vader gewild dat Liz zou helpen deze wedstrijd te winnen. Klopte dat?

Liz' moeder was teruggegaan naar Engeland omdat ze moest werken. Ze had geprobeerd om Liz over te halen om met haar mee te gaan. Liz had dat niet gewild. Ze wilde het spoor naar haar vader blijven volgen, maar nu zat er een knoop in haar maag, want ze wist zeker dat ze voor de gek gehouden werd. Ze stond op het punt om naar haar moeder te luisteren en gewoon weer naar huis te gaan.

‘Nou, laten we ze erbij halen!’ riep Christina. ‘Onze oude vrienden van *De grote vossenjacht*, Liz en Charlie!’

Liz ademde diep in en uit. Ze liep samen met Charlie het podium op en de schermen lieten nu rode draaikolken zien. Ze gingen ieder aan een andere kant van De Grote

Vos staan. De camera draaide om hen heen en op de schermen verscheen glinsterende confetti. De Vos nam een pose aan met zijn zij naar de camera, terwijl Liz en Charlie hun best deden om er niet al te ongemakkelijk uit te zien. Toen de regisseur tevreden was, riep er iemand ‘Cut!’ en werden de schermen zwart.

De drie visagisten kwamen het podium weer op gerend om Christina’s gezicht bij te werken. Ze maakten zich blijkbaar grote zorgen om wat de zwaartekracht in de afgelopen drie minuten had aangericht. Christina stak haar rechterhand uit en een van de visagisten legde er een telefoon in. In haar linkerhand kreeg ze een beker koffie. Ze bekeek Liz van top tot teen, fronste en liep zonder nog iets te zeggen het podium af. De visagisten zoemden als vliegen achter haar aan.

Liz, Charlie en de Vos moesten ook van het podium af, en de Vos en Charlie wachtten geduldig tot het Liz was gelukt de trap af te lopen. Hun koffers waren hier neergezet toen ze aankwamen, en Liz en Charlie pakten ze en liepen langs de beveiligers het backstage-terrein af. Ze haalden opgelucht adem. De eerste beproeving was voorbij. Nu konden ze naar hun hotelkamers.

Ze waren nu in het drukke havengebied van Linth. Het was een prachtige zomermiddag en er waren overal toeristen die de vissersboten en oude bruggen bewonderden. Van de geur van de kraampjes met eten begon Liz’ maag te rommelen, maar ze bleef niet staan.

Vanaf het havengebied volgden ze de Vos een zijstraat in die steil omhoogliep, weg van het water. Het krioelde van de mensen hier in deze keienstraatjes. Iedereen maakte foto's van de middeleeuwse klokkentorens en de eeuwenoude winkelpuien. Liz en Charlie trokken hun koffers ratelend over de keien achter zich aan.

De Vos was tot nu toe heel stil geweest. Hij keek zenuwachtig over zijn schouder en toen hij zeker wist dat niemand hem volgde, zei hij: 'Je kunt Christina voor geen haar vertrouwen. Ze wil niet dat ik dit win en ik weet zeker dat ze er alles aan gaat doen om mij tegen te werken. Dat betekent dat ze het ook op jullie gemunt heeft.'

'Maak je geen zorgen. Ik ben niet bepaald fan van haar of zo,' mompelde Liz.

'Ze is iets van plan. Ze blijft me maar vragen stellen over het Belsysteem. Ze zou niet eens meer een tv-programma mogen presenteren na wat er de vorige keer is gebeurd, maar toch is ze er gewoon weer. Ze heeft blijkbaar machtige vrienden. Misschien werkt ze zelfs nog wel samen met Drake. Iedereen wil het Belsysteem. Maar wij hebben een groot voordeel. Deze stad is de achtertuin van mijn oude vriend Lukas De Haas. Hij is de eigenaar van het kasteel en van de plaatselijke bank. Ik ken hem al heel lang en hij is ook goochelaar. Hij zal goed op jullie passen. Jullie moeten goed opletten, want hij zal jullie kunnen bijstaan tijdens de wedstrijd, dus daar

moeten jullie goed gebruik van maken.'

'En jij dan?' vroeg Charlie. 'Jij helpt ons toch ook?'

'Volgens de regels moet ik Linth verlaten zodra de wedstrijd begint, meteen na de openingsceremonie morgen. Ik mag pas terugkomen bij de laatste truc. Ik kan jullie iedere dag instructies geven en adviseren, maar verder mogen we geen contact hebben. Hebben jullie nog vragen?'

'Waar is mijn vader?' vroeg Liz.

De Vos bleef stilstaan. 'Het spijt me, Liz. Ik had verwacht dat hij hier zou zijn om ons te kunnen zien.'

'Waar is hij dan?'

'Ik ben bang dat ik dat niet weet.'

'Je had beloofd dat hij hier zou zijn. Net zoals je mij zes maanden geleden had beloofd dat ik hem zou zien op de Bahama's.'

'Hij had ook beloofd dat hij er zou zijn. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar ik weet zeker dat het prima met hem gaat.' Hij maakte een wegwijsgebbaar. 'Ik denk dat hij ergens opgehouden wordt, maar ik beloof dat ik hem zal zoeken.'

De Vos liep weer door en Liz en Charlie volgden hem.

'We moeten nu naar het hotel waar alle leerlingen logeren. Lukas komt daar zo ook heen. Maak je maar geen zorgen om je vader.'

Liz fronste, maar zei verder niets.

De straat kronkelde omhoog en toen ze bijna bovenaan waren, kwamen ze bij Hotel De Haas. Net als de meeste gebouwen in Linth, had het oude houten balken aan de buitenkant, muurschilderingen en erkers, ramen die omlijst waren door sierlijk houtwerk. Liz keek omhoog om het allemaal eens goed te bestuderen. Helemaal boven op het steile puntdak met rode dakpannen wapperden een paar Zwitserse vlaggen in de wind. Voor het geval je was vergeten in welk land je was, dacht ze.

Ze baanden zich een weg door de vele tafeltjes en stoelen die op het plein voor het hotel stonden. Hier genoten mensen van een kop koffie, taartjes en lunch onder parasols die hen tegen de felle zon beschermden. Liz hoorde mensen in allerlei verschillende talen praten. Naast het terras stond een grote, stenen fontein die voor een kalmerend achtergrondgeluid van stromend water zorgde.

De Vos ging hun voor naar de oude, stenen ingang. De deuropening was zo laag dat de Vos moest bukken om er met zijn gemaskerde hoofd doorheen te passen. Liz en Charlie liepen achter hem aan en moesten hard met hun ogen knipperen om na het felle buitenlicht te wennen aan de koele, donkere foyer. Ze zetten hun koffers tegen een muur aan.

‘Ik wil dat jullie je op de wedstrijd concentreren,’ zei de Vos. ‘Onthoud goed wat er op het spel staat. Laat je vader maar aan mij over, Liz. Ik zal checken of het goed

met hem gaat, ik weet zeker dat er niets aan de hand is.'

Hij deed het weer. De man die loog voor zijn beroep beloofde iets. Wat kon er in hemelsnaam misgaan?

Terwijl ze op Lukas De Haas wachtten, ijsbeerde de Vos door de foyer en keek Liz om zich heen. In een hoek van de ruimte, achter een houten balie, zat een meisje met kort bruin haar. Ze was tener en bleek en zat helemaal stil. Misschien spaarde ze haar energie, dacht Liz. Zelfs een man met een gigantisch vossenmasker op die rondjes door de foyer liep, leidde haar niet af. Of misschien was dit wel normaal in dit gedeelte van Zwitserland.

Rechts van de balie stond een glazen vitrinekast vol sleutelhangers, ansichtkaarten, kalenders, pennen, gummen, mokken, koelkastmagneten, notitieboekjes en porseleinen klokkentorentjes van Linth. De ansichtkaarten waren vergeeld en op de koelkastmagneten zat een laag stof. Naast ieder item was een oranje sticker met een getal erop geplakt. De prijs, waarschijnlijk. Of hoeveel jaren er verstreken waren sinds er voor het laatst eentje was verkocht.

Gemma liep de foyer in en de Vos hield op met rondjes lopen.

'Ah, daar is ze,' zei hij. 'Ieder team krijgt een assistent, en die van ons is de liefallige Gemma.'

Liz keek naar Gemma. Ze had een laptop onder haar arm en een geërgerde uitdrukking op haar gezicht. 'Liefallig' leek haar niet echt een goede omschrijving. Ze

droeg de button waarop stond dat ze graag wilde helpen niet meer. Dat was een slecht teken.

Gemma opende haar laptop op de balie. 'Dit moet je zien,' zei ze tegen de Vos.

Liz en Charlie liepen er ook heen zodat ze konden meekijken naar het scherm. Ze zagen een filmpje van een groene deur, onder in een toren.

'Ik was bezig met het regelen van de vluchten toen dit ineens in mijn inbox verscheen. Blijkbaar is het de bedoeling dat Liz en Charlie dit ook zien.' Gemma keek over haar schouder om te zien of ze keken. 'Hadden jullie Samuel Lions hier ook verwacht?'

'Ja,' zei de Vos. 'Het was de bedoeling dat we hem hier zouden zien.'

'Nou, ik denk niet dat hij... eh... Kijk maar.'

De kwaliteit van het filmpje was niet zo goed en er was geen geluid. Het was gefilmd voor een stenen kasteelmuur met een grote ronde toren. In het midden was een groene deur. Liz gokte dat dit het kasteel van De Haas was dat boven het stadje uittorende. En voor de deur... stond een man met een lange jas aan en een pet op zijn hoofd. Naast hem stond een houten kast, ongeveer even groot als een kledingkast, en iets verderop stond een grote, rode vrachtwagen met het logo van Channel Seven op de deur.

'Dit is je vader,' zei de Vos, die naar de man met de pet wees.

Liz tuurde naar de wazige figuur. Het zou haar vader kunnen zijn. Het was moeilijk te zien door de kleren die hij droeg en de slechte kwaliteit van het filmpje. Ze keek met ingehouden adem toe terwijl haar vader de deur van de kast opende en erin stapte. Van achter de camera vandaan kwamen zes mensen op de kast af gelopen. Aan hun zwarte overalls te zien, waren dit mensen die bij het televisieprogramma hoorden. Liz kon eerst niet zo goed zien wat ze in hun handen hadden, maar na een tijdje zag ze dat het gereedschap was.

Het ploegje ging aan het werk. Ze haalden de deur en de zijkanten van de kast totdat er niets over was. Haar vader was verdwenen. De mensen in de overalls legden alle onderdelen van de kast op een stapel voor de vrachtwagen. Een van hen goot er vloeistof overheen en gooide er toen een brandende lucifer op. De vlammen waren zo fel dat de camera het moeilijk kreeg en de kleuren vervormden.

Er klom iemand in de cabine van de vrachtwagen, en die reed langzaam over de brandende stapel heen. Toen stopte de vrachtwagen en reed achteruit nogmaals over de stapel. De vrachtwagen bleef vooruit en achteruit over de platte, verkoolde resten van de kast heen rijden.

Toen was het filmpje afgelopen.

‘Je vader heeft blijkbaar aan onze tv-ploeg verteld dat deze truc onderdeel was van het programma,’ zei Gemma. ‘Maar dat is helemaal niet zo. Dit stond helemaal

niet in ons draaiboek. Niemand weet waarom hij dit heeft gedaan en niemand weet waar hij nu is.'

'Wat bedoel je?' riep Liz.

'We weten niet waar hij is,' zei ze nog een keer. 'Volgens de mensen die erbij waren, is hij in die kast gestapt en in rook opgegaan.'

2

De stem

Gemma was vertrokken omdat ze moest helpen met het opbouwen van het podium bij het kasteel. De Vos was weer rondjes aan het lopen. Charlie beet zenuwachtig op zijn lip en Liz was alleen maar misselijk.

Ze vuurde vragen af op de Vos. ‘Waarom zou hij dat doen? Waarom zou mijn vader op zo’n manier willen verdwijnen?’

De Vos gaf geen antwoord. Hij leek haar niet eens op te merken en liep gewoon rond en rond met zijn hoofd gebogen.

Uiteindelijk stond hij stil en mompelde: ‘Ik moet gaan. Jullie blijven hier. Lukas komt zo.’

Toen liep hij naar buiten.

Liz en Charlie stonden hulpeloos in de foyer en

vroegen zich af wat ze moesten doen.

‘Denk je dat het de Vos iets kan schelen hoe het met mijn vader gaat?’ vroeg Liz. ‘Ik dacht dat het vrienden waren! Of geeft hij alleen om zichzelf?’

‘Ik denk dat hij gewoon heel veel aan zijn hoofd heeft,’ zei Charlie. ‘Op de Bahama’s was hij na een paar weken helemaal van slag. Eerst vond hij het geweldig om ons dingen te leren, vooral omdat jij steeds beter werd in dingen opzoeken in het Vossenarchief. Maar toen leek hij ineens afgeleid. Ik denk dat het hem echt wel iets kan schelen. Hij laat het alleen niet zien. Al snap ik waarom jij denkt dat het hem niets kan schelen, omdat hij zich heel slecht kan inleven in andere mensen. We zien zijn gezicht natuurlijk niet onder dat vossenmasker, dus daar kan het ook aan liggen, maar ik denk dat het vooral te maken heeft met stress en –’

Liz liet Charlie doorratelen, maar zei niets. Ze was niet overtuigd.

Toen Charlie klaar was met zijn monoloog en eindelijk stil was, dachten ze allebei een tijdje na over wat er was gebeurd en wat dat kon betekenen. Ondertussen kwamen er een paar toeristen het hotel binnen. Het bleke meisje keek eindelijk op. Zou ze eindelijk een dure sleutelhanger verkopen? Helaas liepen de toeristen de balie voorbij en de trap op.

‘Daar zijn jullie,’ klonk het ineens.

Een lange man gekleed in een zwarte, zijden broek en

een bijpassend colbertje liep gebukt de kleine ingang door. Hij droeg zijn lange, donkere haar in een paardenstaart. Hij had een sikje, en een grote oorring in zijn linkeroor. De manchetten van zijn witte overhemd waren los en de bovenste knoopjes ook, waardoor de gouden kettingen die hij droeg te zien waren. Hij zag eruit als een rijke piraat. Als Rolls-Royce zeevaarders zou produceren, in plaats van auto's, dan zouden ze in dit soort kleding van de lopende band rollen. Een grote hond, een dobermann, liep gehoorzaam achter hem aan.

‘Ik ben Lukas De Haas en ik moet zeggen dat ik echt vereerd ben om jullie eindelijk te ontmoeten. De Vos heeft me zo veel over jullie verteld.’

De man kwam naar hen toe gelopen en schudde hun de hand.

Charlie moest hoesten. De geur van zijn aftershave was nogal overweldigend.

Lukas keek om zich heen. ‘Waar is Vossemans?’

‘Weg. Je hebt hem net gemist,’ zei Charlie verontschuldigend.

Lukas keek naar de hond. ‘Blijf,’ beval hij. De hond ging naast de ingang zitten en staarde met een kille blik naar Liz.

‘Hoe heet uw hond?’ vroeg Charlie.

‘Dit is Nero,’ zei De Haas.

Liz liep op hem af om hem te aaien, maar Lukas moest lachen. ‘Dat zou ik niet doen als ik jou was. Hij heeft

nog niet geluncht. Let maar niet op hem. Laten we jullie inchecken.'

Hij liep naar het bleke meisje achter de balie. Misschien had ze al haar energie opgespaard voor dit moment, want ze stond zowaar op en glimlachte. De Haas was tenslotte de eigenaar van het hotel. Daarna kreeg ze het zelfs nog voor elkaar om zich om te draaien en de sleutelkaartjes van de kamers van Liz en Charlie te pakken. Ze gaf de kaartjes aan De Haas en plofte uitgeput weer neer op haar stoel.

Lukas overhandigde hun de sleutelkaarten en Liz zag dat er een oranje vossenhoofd op het witte kaartje stond.

'Deze hebben jullie nodig voor jullie kamers boven,' zei hij. 'Jullie moeten de trap op en dan rechtsaf, en dan zijn jullie kamers aan het einde van de gang. Maar eerst moeten jullie daar een introductiefilmpje kijken.' Hij gebaarde naar een open deur tegenover de balie. 'Jullie kunnen je koffers hier laten staan en nadat jullie het filmpje hebben bekeken weet ik zeker dat jullie naar de parkeerplaats willen. We hebben voor ieder team een hoofdkwartier gebouwd. Dit zal tijdens de wedstrijd jullie thuisbasis zijn. Met de sleutelkaarten kun je ook in het hoofdkwartier.'

'Ooo,' zei Charlie enthousiast. 'Hoe komen we op de parkeerplaats?'

'Daar naast de trap de gang in.' Lukas wees voor zich uit. 'Niet te missen. Maar eerst het introductiefilmpje!'

riep hij toen Liz en Charlie al in de richting van de parkeerplaats wilden lopen.

Liz en Charlie liepen teleurgesteld terug. Ze liepen een klein kamertje in waar een grote televisie stond en een groene leren bank. Op het scherm stond: *Welkom, Felicity en Charlie. Druk op PLAY.*

Charlie liep naar het scherm en drukte op het icoontje. Ze gingen op de bank zitten.

Op het scherm verscheen een vrouw voor een witte achtergrond. Ze had grijs haar tot op haar schouders en droeg een paarse cape die ze had vastgemaakt met een zilveren broche.

‘Mijn naam is Ursula,’ zei ze kalm. ‘Ik ben de huidige voorzitter van de Internationale Orde van Goochelaars. Bij deze wedstrijd zoeken we mijn opvolger. Welkom. Normaal gesproken houden we iedere tien jaar zelf een verkiezing voor een nieuwe voorzitter, maar dit jaar doen we het anders. We willen graag een jonger publiek aanspreken; vandaar de camera’s. Dit is natuurlijk ook de reden waarom iedere verkiesbare goochelaar vertegenwoordigd wordt door een of twee leerlingen. Deze jonge goochelaars zullen proberen om de wedstrijd voor hun mentor te winnen. Omdat we willen dat alles eerlijk verloopt, ben ik de jury. Buiten op de parkeerplaats staat het hoofdkwartier van Team Vos. Elk hoofdkwartier is zo ontworpen dat de teams zich er thuis voelen, dus in jullie hoofdkwartier is de bibliotheek van het Vossenhol

nagemaakt. Ook hebben we jullie gegeven waar jullie om hebben gevraagd.'

Ursula liet een stilte vallen, alsof ze wilde dat Liz en Charlie een momentje namen om dankbaar te zijn.

'Liz, jij krijgt een pod. Die kun je gebruiken om toegang te krijgen tot het Vossenarchief, de digitale bibliotheek waar De Grote Vos iedere truc ooit heeft opgeslagen. Als er filmmateriaal bestaat van een goochelaar, dan kun je dat daar vinden, samen met een biografie en schema's en diagrammen van de trucs. Veel trucs kun je ook bekijken in 3D. Bij de pod horen een VR-bril en handschoenen, zodat je kunt bewegen. De pod heeft een bewegende vloer zodat je in de virtuele wereld rondloopt zodra je je voeten beweegt.'

Liz had geen uitleg nodig over de pod. Ze had de afgelopen zes maanden uren doorgebracht in pods.

'Er waren hier wel wat discussies over hoe eerlijk het is als jij de pod krijgt,' gaf Ursula toe. 'De andere kandidaten hebben ook dingen aangevraagd die hen zullen helpen, dus we geloven niet dat dit jou een oneerlijk voordeel geeft. En Charlie,' ging ze verder. 'Jij krijgt ook waar je om gevraagd hebt: een vriezer vol ijs. Geniet ervan! Ik wens jullie veel succes en ik kijk ernaar uit om te zien hoe goed jullie het doen.'

Het filmpje was afgelopen en het scherm werd zwart.

'Yes!' riep Charlie, die opsprong van de bank. 'Kom, we gaan bij ons hoofdkwartier kijken!'

Liz stond iets langzamer op en liep achter hem aan. Ze liepen weer door de foyer en gingen nu de gang in aan de rechterkant van de trap. Hier lag nog steeds rood tapijt, maar de muren waren wit geverfd.

‘Dus,’ zei Liz langzaam. ‘Ik had om een pod met toegang tot het Vossenarchief gevraagd. Iets wat ons kan helpen om de wedstrijd te winnen. En jij hebt om ijs gevraagd?’

‘Hé!’ protesteerde Charlie. ‘Ijs helpt me nadenken!’

Aan het einde van de gang waren dubbele glazen deuren, met uitzicht op de hoofdkwartieren. Enthousiast duwden ze de deuren open en liepen het parkeerterrein op, waar vier grote, houten bouwwerken stonden. Het leken wel forten. Ze hadden allemaal een schuine helling die naar een grote glazen schuifdeur leidde. De hoofdkwartieren hadden platte daken met vlaggen erbovenop. Het tweede fort had een groot vossenhoofd op de vlag en in de deur gegraveerd. Het was hetzelfde symbool als op de sleutelkaart stond. Het fort rechts van dat van hen had een bliksemschicht als symbool, en de andere forten een klaver drie en een zilveren wandelstok.

‘De klaver drie is het symbool voor Studio Three Crew,’ zei Charlie.

‘En de bliksemschicht moet van Synergy zijn,’ zei Liz.

‘De zilveren wandelstok moet wel van Dominic Drake zijn,’ mompelde Charlie. ‘Top dat hij er ook is.’

Ze liepen de helling naar hun fort op en Charlie haalde

zijn sleutelkaart door de lezer die naast de deur hing. De deur schoof open en ze liepen naar binnen.

Ursula's omschrijving klopte precies. Ze stonden in een bibliotheek, met boeken van de grond tot aan het plafond. Er stond een oude houten tafel met stoelen, en een kroonluchter erboven. Er was zelfs een open haard met een paar leunstoelen ervoor. Toen Liz wat beter keek, zag ze dat het geen echte open haard was, maar een tv-schermd met een filmpje van vlammen. Achterin links stond de pod en achter de tafel aan de rechterkant van de ruimte stond de vriezer. Op de achterste muur hing een groot oranje vossenhoofd.

Charlie liep meteen naar de vriezer en deed hem open. 'O, ze hebben ons echt allerlei soorten ijs gegeven!'

'Ons? Dus ik mag ook ijs?'

'Natuurlijk. Wat een keuze! Honingijs, chocolamuntsmaak, kokos, mango, banaan, aardbei...'

Ineens verstarde Liz. Ze hoorde een geluid. Wat was dat? Het klonk alsof ze iemand hoorde ademen.

'... en Oreo...'

'Ssst!' fluisterde ze.

'Wat?' vroeg Charlie fronsend.

'Wees even stil.' Liz concentreerde zich op het geluid en draaide zich langzaam om. Er was niemand hier, maar ze kon duidelijk iemand horen ademen.

Hallo, Liz.

Charlie sprong op.

De stem was zo laag dat Liz het voelde trillen in haar lichaam als duizend donderklappen. Het leek overal vandaan te komen en tegelijkertijd nergens vandaan. Het was alsof de wind praatte.

Waar is het Belsysteem?

Liz keek panisch om zich heen. Waar kwam dit vandaan?

Jij gaat me dat vertellen.

Liz stond met haar rug tegen de deur en Charlie stond als aan de grond genageld bij de vriezer. Er was niets te zien op de muren of het plafond. Geen luidsprekers of boxjes.

Wil jij weten wat er met je vader is gebeurd?

‘Waar is hij?’ vroeg Liz. Ze slikte.

Nu heb ik je aandacht.

‘Wat heb je met hem gedaan?’

De stem grinnikte zachtjes. *Als je hem weer wilt zien, moet jij me vertellen waar het Belsysteem is.*

‘Dat weet ik niet.’

Niet liegen, Liz. Ik zie alles. Ik ben overal. Wanneer je deze ruimte verlaat, ben ik er ook nog. Tijdens de wedstrijd zal ik naar je kijken. Ik kan alles zien wat je doet.

‘Ik weet echt niet waar het Belsysteem is!’ riep ze. ‘Ik denk... Ik denk dat mijn vader het misschien heeft, of dat hij het ergens heeft verstoppt, maar ik weet niet waar.’

Ik wil dat jij aan de Vos vraagt waar het is. Zorg ervoor dat hij het aan jou vertelt.

Liz zei niets.

Als jij je vader ooit weer wilt zien, doe je wat ik zeg.

‘Oké, ik vraag het wel. Maar hoe moet ik jou laten weten wat hij zegt?’

De stem grinnikte weer. Daar hoeft je je geen zorgen om te maken. Ik kom er wel achter.

‘Laat mijn vader met rust, oké?’

Ik hou me aan mijn woord. In tegenstelling tot de Vos. Je weet dat hij tegen je liegt, hè?’

Liz bleef stil.

O, ik kan aan je zien dat je dat weet. Je weet niet zeker of je hem kunt vertrouwen. Ik zal vast op de zaken vooruitlopen. De Vos heeft zijn zinnen gezet op een schilderij. En wanneer hij dat aan jou uitlegt, zal je weten wat hij echt wil.

‘Wat bedoel je?’

Dat merk je vanzelf wel. Hij geeft alleen om dat schilderij. Dat is de reden dat wij hier allemaal zijn.

‘Welk schilderij?’

Liz wachtte op antwoord, maar dat kwam niet. Ze hoorde geen ademhaling meer.

‘Hallo?’ riep ze.

Niets.

‘Ben je daar nog?’ vroeg ze.

Het bleef stil.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Great Fox Heist*

Verschenen bij Walker Books Ltd.

© 2023 Justyn Edwards

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Elsbeth Witt

Omslagafbeelding en illustraties: Flavia Sorrentino

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6090 5

ISBN e-book 978 90 261 6292 3

NUR 282, 283